

Michael
Petrowitz

Divoch UFFF

...hledá
domov

ALBATROS

Divoch Uff hľadá domov

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatros.sk
www.albatrosmedia.sk

Michael Petrowitz
Divoch Uff hľadá domov – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

Michael Petrowitz

Divoch UFFF

...hľadá
domov

Albatros

Obsah

List 7

Nehoda v kameňolome 14

Nezvyčajný nález 21

Tajuplný autopilot 28

Naháňačka v záhrade 35

Volá sa Macko 43

Pepelovci nesmú mať domáce zvieratká 51

Čo to tu tak smrdí? 57

Osudový objav 67

Tulipány na raňajky 71

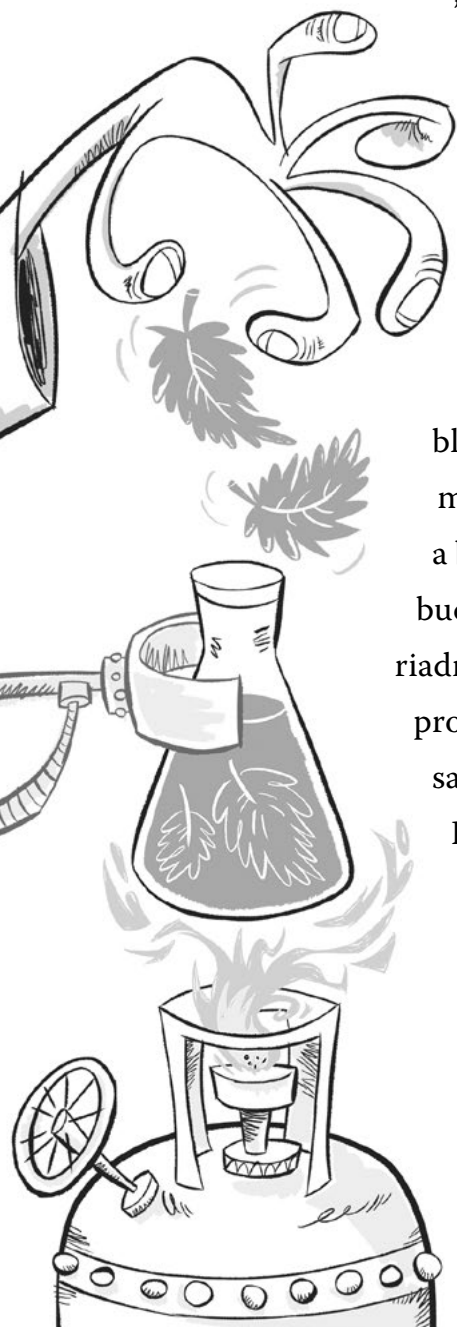
Pokarhanie	80
Jaskynné maľby	87
Horúca stopa	97
Zvláštny e-mail	99
Pokec	105
Výzva	114
Prekvapenie	120
Chaos doma	125
Farbičky na obed	130
Mezoproterozoikum?	137
Meteorologická výstraha	147
Výzva	155
Ťažké rozhodnutie	162
Pani Huľková	173
Útek	183
Niet úniku	190
Meranie síl v kameňolome	196
Odviesť, prosím!	204
Domov pre Uffa	212

List

„Uffa určite nájdem! Onedlho! Už ho takmer mám. Cítim to v palci na nohe,“ zveril sa Churchillovi profesor Dr. Dr. Othenio Snaida a súdiac podľa toho, aký postoj zaujal, by si človek myslel, že práve nad niečím zvíťazil. Churchill, komár a profesorov jediný priateľ, nemohol odpovedať, keďže bol milióny rokov mŕtvy a zaliaty v jantári.

„Zakrátko celému svetu dokážem, že táto neznáma žijúca fosília existuje! Potom ma budú všetci obdivovať, nikto mi viac nebude môcť nadávať do bláznov a tvrdiť, že si vymýšlam! Uffa nájdem a bude iba môj. Nielenže budem slávny, ale aj poriadne bohatý!“ vykrikoval profesor Snaida a čertovsky sa pritom zaškeril. Profesorova maringotka, jeho byt a výskumné laboratórium v jednom, stála v opustenom

kameňolome. Skamenené raky, slimáky a milióny rokov staré kosti rôznych saurov v nej ležali vedľa fľašiek s leptavými kyselinami a rozličnými chemikáliami. Bolo to typické pracovisko kryptozoológa – vedca, ktorý hľadá doposiaľ neobjavené živočíchy ako yeti či lochnesská príšera.

Profesor Snaida bol Brit, ale po stopách uffu precestoval pol zemegule. Napokon v presvedčení, že práve tam už onedlho nájde, čo hľadá, skončil v kameňolome kdesi na Slovensku.

Riedke vlasy si splietol do tenkého vrkôčika a hodil očkom na hodinky. „*Five o'clock!*

Teatime, milý Churchill!“

Profesor otvoril ventil na plynovej fľaši, zapálil Bunsenov kahan a nad ním zohrial v kónickej titračnej banke vodu. Keď začala bublať, nasypal do nej za hrst' žihľavových listov a päť minút ich nechal lúhovať. Tak ako každý deň, aj v to popo-

ludnie nápoj sŕkal priamo z banky a prihrýzal si k nemu surovú cibuľu.

„*Don't worry*, Churchill, môj milý kamarát,“ privrával sa komárovi a hlasno pritom mliaskal. „Onedlho príde šek od nadácie. Potom kúpim nové pneumatické kladivo a môžeme kopať ďalej.“ Profesor si prepláchol hrdlo hltom žihľavového odvaru. „Konečne budeme mať aj na čierny čaj a slaninu s fazuľkou. Cibuľu už nemôžem ani len vidieť!“

Pri bráne do kameňolomu zastalo žlté auto a zatrúbilo.

TÚÚÚT, TUTÚÚÚT, TÚT, TÚT, TÚT,
TUTÚÚÚT!!!

Profesor vyzrel von oknom. „Konečne! Spomínaj

čerta a aha ho... pošta! Od radosti sa zavrtel
a urobil krásnu piruetu.

Poštárka ešte raz zatrúbila a vystúpila.

„Expresná zásielka pre profesora Snaida!“
zakričala ponad plot.

Profesor Snaida chytró vyšiel z maringotky
a vzrušene sa náhlil k poštárke. „*Darling*,
vy ste anjel!“ zvolal a vytrhol jej obálku z rúk.
Roztrasenými prstami z nej vybral list a očami
prebehol riadky:

Veľavážený prof.

Dr. Dr. Othenio Snaida,

s ľútosťou Vám oznamujeme, že
predmet Vášho výskumu už ďalej
nemôžeme podporovať. Keďže ste vo
svojej práci nijako nepokročili,
sme nútení zastaviť Vám s okamži-

tou platnosťou vyplácanie akejkol'vek podpory.

Ak sa Vám však do piatich dní predsa len podarí získať dôkazy o existencii dosiaľ neznámej žijúcej fosílie - *uffa*, ako tohto živočícha nazývate -, pošleme Vám ďalší šek, no až keď sa o výsledku osobne a na mieste presvedčíme.

S priateľským pozdravom

Horácus Kukučka, predseda
kontrolnej komisie na podporu
kryptozoologického výskumu

P. S.: Váš ctený kolega prof.
Dr. Dr. Dr. Julius McDenver z New

Yorku požiadal o prevzatie dotácií vyčlenených na podporu Vášho výskumu.

Nijaký šek?! Nijaké peniaze?! Nijaká sláva?!

Profesor zbledol ako krieda.

„Za takýto list by vás v starom Ríme na mieste hodili levom, aby vás zožrali!“ vykrikoval na prekvapenú poštárku. „A vy, vy žltá bradavica, vy... buďte taká láskavá a odpáľte!“

Rozzúrený sa vrátil do maringotky. Musel pracovať. Zostávalo mu už iba päť dní, aby dokázal, že uff existuje. Nikto a nič mu v tom nezabráni. O tom bol skalopevne presvedčený.

Nehoda v kameňolome

„Nie tak vysoko!“ kričal Šimon. Ľudo Pepel stláčal ako divý tlačidlá na diaľkovom ovládaní. Chcel, aby helikoptéra pekne dosadla na zem. Ľudo a jeho kamoš Šimon stáli s Jurom a jeho partiou uprostred lesa na čistinke obkolesenej koldokola vysokánskymi jedľami. Pre Air-Spider 325 to bolo v podstate ideálne miesto. Na odvážne vývrтки tu bolo miesta

viac než dosť a navyše sa tu neponevierali nijakí ľudia.

„Ako mám tú vec ovládať, keď mi do toho furt kecáš?“ zabručal Ľudo a helikoptéru pritom ani na chvíľu nespustil z očí. Bola veľká asi ako škatuľa od topánok, no keďže práve visela kdesi vysoko na oblohe, pripomínala skôr malý cukrík proti kašľu.

„Ha, ha,“ zachechtal sa podpichovačne Juro a do čela si stiahol zopár pradien vlasov, ktoré mal nastajlované do divokého účesu. „Ľudo, toto majú byť tie suprové kúsky, ktoré si nám sľuboval?“

Chlapci z Jurovej partie sa zasmiali.

„Podľa mňa už Pepel nič nevidí!“ zakričal jeden z chalanov. „Možno by si si mal vyčistiť optiku, okuliarnik!“

Znova sa všetci zasmiali. Dokonca aj Šimon sa musel pousmiať.

Ľudo počúval iba na pol ucha. Rádiové spojenie sa očividne nadobro prerušilo a Air-Spider sa mu úplne vymkol spod kontroly. Nárazový vietor schytil helikoptéru, párkrát ňou zakrútil a unášal ju ponad jedľový les. Ani sa nenazdali a zmizla za vrcholkami stromov.

„Dočerta!“ zanaďával Ľudo.

„Helikoptéra sa zrejme vyparila,“ sucho okomentoval situáciu Šimon.

„Ale ten výkon nebol najhorší, aspoň vyzeral ako looping,“ ironicky zvolal Juro.

Ostatní chlapci sa zasmiali a pobavene zatlieskali.

Ľudo sa cítil mizerne. „Air-Spidera rozhodne musíme nájsť. Je to môj narodeninový darček!“

„Ale veď narodky máš až o dva týždne!“ začudoval sa Šimon.

„Veď to je práve ten malér! Helikoptéru som objavil u rodičov v spálni a...“

„Potajomky si ju potiahol? To je bomba!“

Ludo skormútene prikývol.

„Pri troche šťastia ostala helikoptéra visieť niekde na strome,“ povedal Juro jednému zo svojich kamošov.

„A čo ak nemá šťastie?“ spýtal sa ďalší.

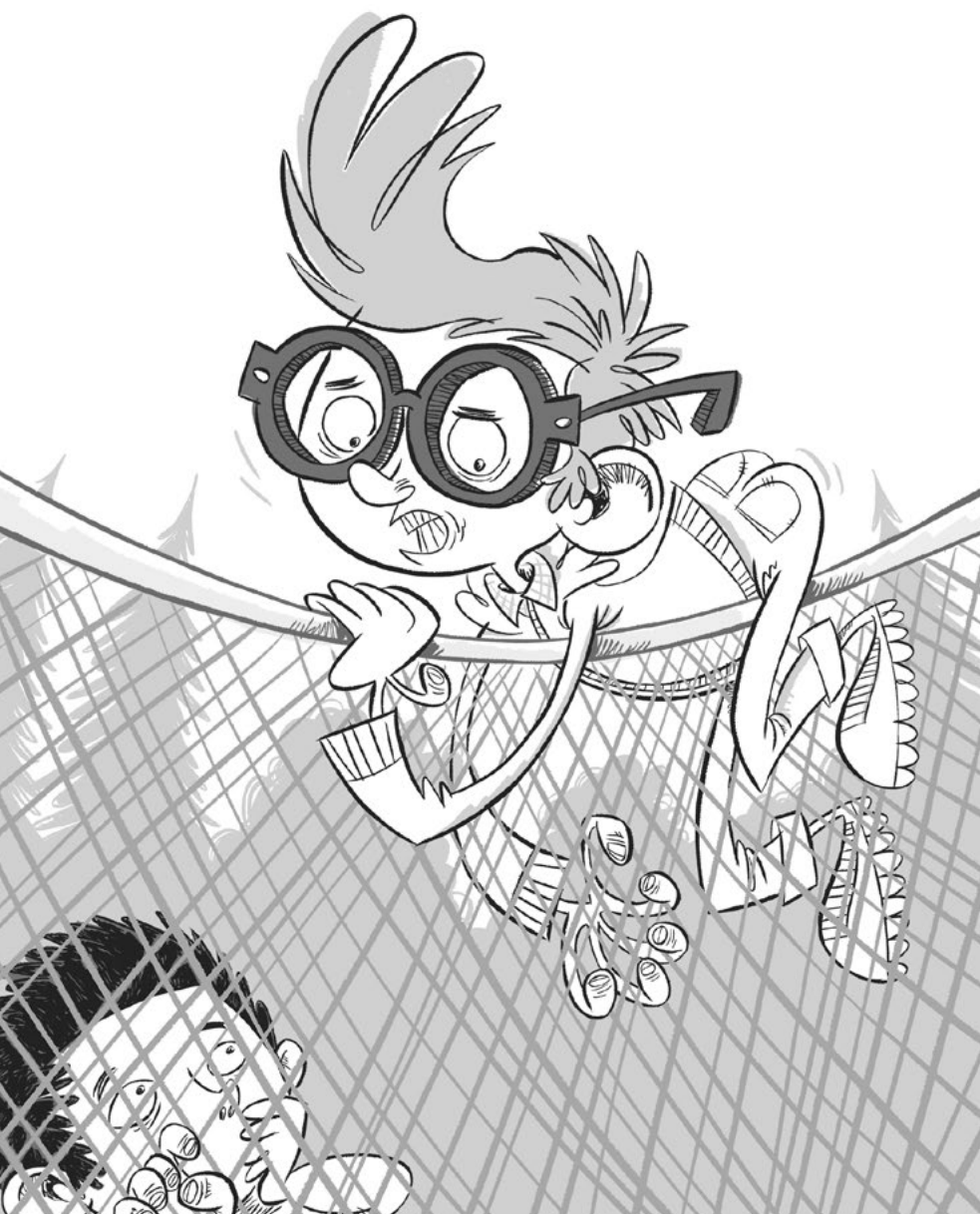
Juro sa odporne zarehnil. „Potom leží niekde v kameňolome.“

Kameňolom bol hneď za lesom. Vstup doň bol prísne zakázaný. Od nebezpečného miesta mal dobrodružných votrelcov odradiť plot a tiež niekoľko výstražných tabúľ.

Ludo so Šimonom prezreli všetky stromy a kríky v okolí. Po helikoptére ani stopy.

Napokon sa obaja piloti aj s Jurom a jeho partiou

ocitli pri plote. Pohľadom preskúmali kameňolom za prekážkou a hlboko v jame zahliadli chvostový rotor, ktorý sa pri páde letúňa očividne odtrhol.

„Rozlúč sa so svojou helikoptérou, Pepel. Je po nej.“ Juro mykol plecami. „Poďte, chalani, predstavenie sa skončilo.“

„Nič sa neskončilo!“ zvolal Ľudo a vyštveral sa na plot.

„Ľudo, čo ti šibe?!“ Šimonovi zovrelo hrdlo.

„Okamžite sa vráť! Nevieš, aké je to tam dolu nebezpečné?! ŽIVOTUNEBEZPEČNÉ!

V lome raz padajúce kamene zavalili akési dieťa!“

Ľudo tú historku poznal. Všetci v okolí ju poznali. Rodičia mu ju už zopakovali minimálne tisíctristodvadsaťštyrimiliónovkrát. A, samozrejme, vedel, že je úplne zakázané sa ku kameňolomu čo i len priblížiť. Helikoptéru však v žiadnom prípade nemohol nechať tam dole.

Ľudo sa rýchlo prehupol na druhú stranu plotu a pomaly sa spúšťal dole do lomu.

„Dávaj bacha a dobre sa drž!“ volal za ním Šimon.

„Žiadne strachy!“ zavolaľ Ľudo naspäť.

„Dodržiavam pravidlo troch bodov: v každom okamihu musia byť so skalou v kontakte minimálne tri končatiny. Tak sa nemôže nič staaa... AAACHHH!“

Skalný výbežok, ktorého sa Ľudo práve chytil, sa mu uvoľnil pod prstami. Ľudo stratil rovnováhu, žuchol do hĺbky a zostal ležať v jame zahalený mračnom prachu.

Šimon, Juro aj ostatní stáli hore pri plote a s hrôzou v očiach hľadeli dolu do lomu.

Ľudo im zmizol z dohľadu.

„Ľudo!? ĽUDO!? ĽUDOOO!?“ kričal Šimon.

No odpoveď neprichádzala.

Nezvyčajný nález

Ľudo pomaly nadobúdal vedomie. Ležal medzi úlomkami kameňa. Tackavo sa pozviechal a prehmatal si všetky údy. Zasa mal raz z pekla šťastie! Utrpel iba niekoľko odrenín a roztrhal si nohavice. Otrepal zo šiat prach a rozhlíadol sa.

Hneď vedľa neho ležal odlomený chvostový rotor. Ľudo sa práve načiahol za časťou helikop-

téry, keď jeho pozornosť upútalo akési modré chlpaté kľbko.

Hmmm... Čo je to? Opatrne doň šťuchol špičkou tenisky. Kľbko sa prekoprclo a zrazu sa Ľudo díval na zvláštneho tvora. Najprv uvidel, že má dve nohy, potom si všimol dve ruky a jednu

hlavu, z ktorej naňho – puk!

puk! – hľadeli dve obrovitánske oči.

„Ááá!“ skríkol Ľudo a uskočil.

„Ááá!“ skríkol chlpatý tvor. Vzal do ruky

skalú a vyhráždá sa mu: „Neopovážd sa zožrať uff!
Ak ma neposlúchneš, pristane tento kameň medzi
tými tvojimi predsunutými kukadlami, jasné?“
Ludo si myslel, že sa mu snívá. Alebo sa mu táto
bytosť naozaj prihovorila? Ten pád mu zrejme
ublížil viac, než si pôvodne myslel. Zavrel oči,
ale keď ich znova otvoril, to zvláštne stvorenie
naňho ešte stále nedôverčivo hľadelo. Telo mu
pokrývala modrá hebká srst', malo dlhé ruky
a holé nohy s drsnými štetinami a tmavými
pazúrmí, celkom ako vták.
Na pohľad bolo vlastne celkom
milé... až na tie nohy.

Ľudo sa k tomu čudu pomaly priblížil. Iba o krok, nie viac. Chlpatý tvor sa zahnal a hodil po ňom kameň, ktorý ho však oblúkom minul. Chlpaté kľbko rozpačito poškuľovalo po domnelom útočníkovi. Aby svoj mizerný hod zahrlo do autu, zamrmlalo: „Stoj, ani sa nepohni! To bolo iba na výstrahu! Nepribližuj sa k Uffovi!“ Ľudo zaváhal. „Hm, haló? Ty mi rozumieš?“ spýtal sa neveriacky a pristúpil ešte o krok bližšie. „Uff ti veľmi dobre rozumie. Ale *ty* máš asi uši zarastené machom. Buď taký láskavý a nepribližuj sa, je to jasné?“ Zvláštne stvorenie hodilo po Ľudovi ešte jeden kameň. Aj ten však letel kamsi úplne mimo. „Fajn, v poriadku! Nechcem ti ublížiť,“ pokúsil sa ho Ľudo učičíkať. „Isteže, to tvrdíte všetci. A potom... ani sa nenazdám a bude po mne! Zožeriete ma s kožou aj s chlpmi.“

„Len pokoj, ja ťa celkom isto nezožeriem.

Mimochodom, volám sa Ľudo. A ty?“

„Čo ťa do toho?“

Ľudo mykol plecami. „Asi ti nedali žiadne meno, je tak?“ vyzvedal prefíkane ďalej.

„Ha, samozrejme, že má uff meno,“ chvastalo sa modré stvorenie. „Dokonca to najkrajšie na svete! Uff sa volá Uff!“

„Uff?“ ostal Ľudo prekvapený. „Ešte som o žiadnom uffovi nepočul.“

„Nie?“ Uffa táto skutočnosť pobúrila. „Tak je najvyšší čas, aby si sa dopočul!“

„Ako to, že hovoríš našou rečou?“ spýtal sa Ľudo a v duchu premýšľal, či pri páde zo skaly predsa len neutrpel otras mozgu.

„To isté by sa mohol Uff spýtať teba. Ako to, že hovoríš uffinčinou, há?“ zamrmlal Uff namiesto odpovede a postavil sa na špičky, aby vyzeral väčší. Aj tak však Ľudovi siahal iba čosi vyše kolena.

Ľudo nedokázal potlačiť úsmev. Ten krpec sa vedel celkom slušne vyťahovať.

„Odkiaľ si? Ušiel si z cirkusu alebo z nejakej podobnej ustanovizne?“

„Cirkus? Čo si o mne myslíš? Uff pochádza odtiaľto.“

Modrý tvor hrdo rozťahol ruky a rozhladol sa.

Akoby si až v tej chvíli všimol, že sú uprostred kameňolomu. „Poriadne sa to tu zmenilo, teda, mám na mysli okolie. Uff si chcel iba zdriemnuť v uffej jaskyni,“ povedal Uff a pretiahol si údy.

„V jaskyni? Tu predsa nie sú nijaké jaskyne. Sú tu iba kamene, skamenené kraby, slimáky a také veci,“ vysvetľoval Ľudo.

Uff zodvihol zrak. Akoby niečo hľadal.

„Aha, tam!“ zvolal Uff nadšene a ukázal na skalnú stenu, po ktorej sa Ľudo zrútil dolu.

„Kravummsassa! Tam MAL Uff jaskyňu!“

Uprostred skalnej steny sa črtala malá dutina.

Ľudo jaskyňu očividne zničil, keď padal, a modrého tvora stiahol so sebou dolu. Ľudo premýšľal. Kameňolom bol známym náleziskom fosílií. Nachádzali sa tu prastaré skamenené zostatky uväznené vo vrstvách kameňa – kraby, slimáky aj hmyz. Ako len mohol Uff v jaskyni...

„Ako dlho si ležal v tej jaskyni?“ spýtal sa Ľudo.

„Ako dlho? Netuším. Iba som si zdriemol,“ odvetil Uff a úporne sa snažil spomenúť si.

„Čo tu robíš?!“ ozval sa v tej chvíli odkiaľsi spoza ich chrbtov chrapľavý hlas.

Ľudo sa vystrašene zvrhol. Trochu neistým krokom sa k nemu blížil nahnevaný muž.

Bol to profesor Snaida. Dlhými tenkými nohami pripomínal bociana v šaláte.

Pri pohľade na profesora Uff spanikáril a skríkol: „Pozor! Blíži sa neznámy zubo! Všetci uffovia do úkrytov!“ Potom jedným veľkým skokom vyskočil Ľudovi na chrbát a zmizol v jeho batohu.

Tajuplný autopilot

„Nemáš tu čo robiť!“ zavrčal na Ľuda profesor Snaida. Uffa si očividne nevšimol. „Nevieš čítať? Pozri, aká je tam obrovská tabuľa! Vstup sem je zakázaný! Prísne zakázaný! Bodaj by ťa zavreli o chlebe a vode a poriadne zbičovali! Ľudo ustúpil o krok vzad. „Ja, ja, ja...“ habkal. „Ja... chcel som iba...“ Triasli sa mu kolená a nedokázal zo seba vysúkať súvislú vetu.

„Toto nie je ihrisko, ale neuveriteľne nebezpečné miesto. Nič pre hlúpych zasranov, ako si ty,“ hromžil profesor.

Ľudo sa zhlboka nadýchol. „Spadla mi sem... helikoptéra. Niekde tu musí byť,“ vysvetľoval. Profesor Snaida si ho podozrievavo premeriaval. Ľudo k nemu vytrčil ruku s chvostovým rotorom. „Aha, pozrite sa! Tento kus sa odlomil. Kde je zvyšok, neviem.“

Profesora nepresvedčil, naďalej ho premeriaval nedôverčivým skúmavým pohľadom.

Ľudo cítil, ako mu v batohu nepokojne dupoce Uff. Dúfal, že profesor si nevšimne, ako sa ruksak mrví. Márne. Profesor si už zvedavo obzeral Ľudov chrbát.

„Čo tam máš?“ spýtal sa príkro a ukázal na batoh. Ľudo mykol plecami. „Nič, iba...“

Profesor sa k Ľudovi hrozivo blížil. Z úst mu odporne páchla cibuľa.

„Tak sa na to pozrieme!“ povedal a vystrel ruku k batohu. Jasná požiadavka.

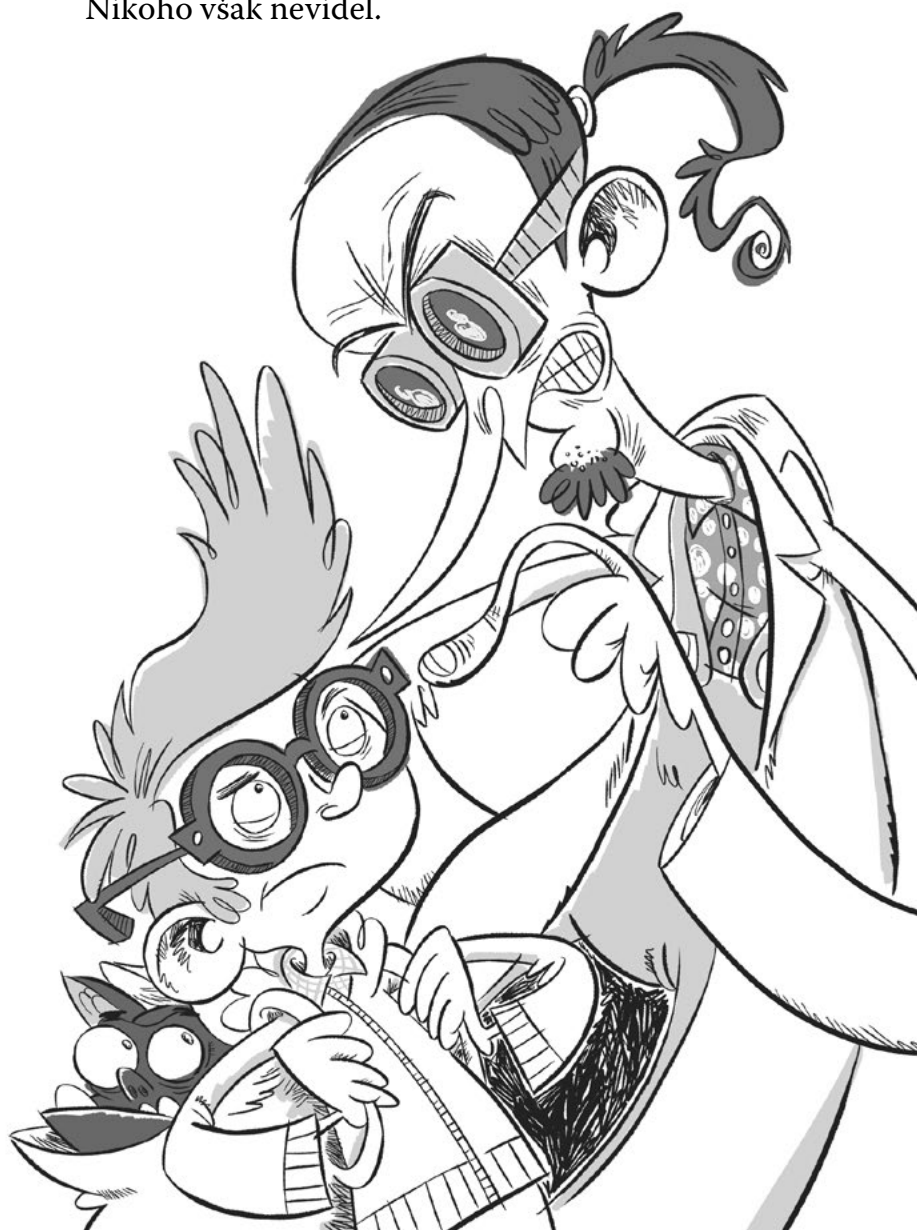
V tej chvíli čosi zabzučalo. Ľudo ten zvuk okamžite spoznal, veď taký vydáva iba jeho Air-Spider 325!

Helikoptéra vyrazila spoza skaly a smerovala rovno k nim. Vo vzduchu sa hojdala z boka na bok a vrtela sa okolo svojej osi, keďže jej chýbal chvostový rotor. Zrazu zamierila presne k profesorovi a potom mu cielene krúžila okolo hlavy, špičku nosa mu minula vždy iba o chlp. Profesor okolo seba divo mlátil rukami, no helikoptéra sa veľmi šikovne vyhýbala akémukoľvek zásahu. *Riadiť helikoptéru tak, aby zvládla toto, predsa nie je možné! A už vôbec nie, keď je poškodená,* pomyslel si Ľudo.

„*Stop it!* Už aj!“ zručol profesor, celý bez seba od zlosti.

Ľudo, akoby žiadal o pomoc, zodvihol zrak

k miestu, kde naňho v nádeji čakal Šimon
a ostatní chlapci. To oni ten stroj ovládajú?
Nikoho však nevidel.

„To nie ja!“ kričal Ľudo za profesorom. No ten utekal preč, snažil sa kľučkovať, aby helikoptére unikol. Air-Spider profesora prenasledoval naprieč celým kameňolomom, potom ho nechal tak a vrátil sa k Ľudovi. Ľudo helikoptéru chytrou strčil k Uffovi do batoha. Všimol si, aké má Uff rozšírené zreničky, aj to, že mu horia uši. Boli celé červené.

Profesor Snaida sa trochu vydýchal a náhlivo sa znovu zvrhol k Ľudovi. „Tak, teraz je rad na tebe!“ Uff šepol: „Mali by sme čo najrýchlejšie zmiznúť. Ten čudný zubo nemá všetkých päť pohromade! Považuje nás za chutné mäsko na večeru.“

Ľudo prebehol po dne kameňolomu na druhú stranu, lebo sa mu marilo, že tam je východ. Profesor mu bol v päťách a nadával, len sa tak prášilo.

Konečne brána! Ľudo získal dobrý náskok. Hneď vedľa brány stála profesorova maringotka.

Ludo pri nej zbadal pneumatické kladivo, plynové fľaše, lopaty aj motyky – vyzeralo to tam ako v tábore zlatokopov alebo archeológov. Nad dverami maringotky sa veľkými písmenami černel nápis:

Paleontologický ústav
kryptozoologické oddelenie
majiteľ: prof. Dr. Dr. Othenio Snaida

Na dverách visel amatérsky vyrobený plagát, zrejme profesorovo vlastnoručne zhotovené dielo. Kresba znázorňovala profesora, ako drží za ucho zvláštneho modrého tvora a dvíha ho do výšky. Nápis hlásal: „Profesor Dr. Dr. Othenio Snaida – skvelý vedec a objaviteľ uff!“ Prepánajána! Presne takého uffu mal Ludo v batohu. Chytré preliezol bránu. Zadychčaný profesor zostal stáť a kričal